

[Finansministeren.]

for ikke-forsørgere dog ca. 55.000 kr. årligt. Det mindste præmieberettigede opsparingsbeløb er af en så forholdsvis beskeden størrelse som 500 kr., idet man ikke ønsker, at nogen på grund af for store krav til opsparingens minimumsstørrelse skal udelukkes fra at deltage i ordningen.

Hidtil har opsparingspræmieringen bestået i forskellige former for lettelse i indkomstbeskatningen. Overgangen til kilde-skat gør det imidlertid særlig vanskeligt at etablere forholdsvis enkle præmieringsordninger med skattelettelse, hvis de skal udformes således, at de enkelte deltagere år for år frit kan bestemme, hvor meget de ønsker at indskyde. I overgangsperioden, indtil kildeskatten skal træde i kraft den 1. januar 1970, hænger disse vanskeligheder sammen med, at der kun skal betales halv skat af indtægten i 1968 og slet ingen skat af 1969-indtægten. Derfor måtte en eventuel skattepræmiering af opsparing i 1969 gives i form af lettelse i kildeskatten.

Denne lettelse kan af praktiske grunde ikke gives i forskudsskatten, men må vente, til slutskatten skal beregnes efter årets udløb. Det betyder, at opsparing, der foretages i 1969 og 1970, først vil medføre skattelettelse i slutningen af 1971. På denne baggrund foreslås det, at præmieringen gives i form af kontante sparepræmier, der af staten anvises sparerne ved betaling til det pengeinstitut, hvori sparekontoen er oprettet.

Det foreliggende forslag udløber først den 30. juni 1970, og muligheden for en forlængelse efter uændrede retningslinjer bør holdes åben, såfremt ordningen i øvrigt medfører et tilfredsstillende resultat.

Statens udgifter i forbindelse med ordningen udgør 20 pct. af det beløb, der opspares og bindes på de særlige sparekonti, men det er ikke muligt med nogen sikkerhed at bedømme, hvilket omfang opsparingen vil få.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslagets enkelte bestemmelser og bemærkningerne

dertil, tillader jeg mig at anbefale forslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Jeg skal endvidere tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om skattefri afskrivninger m. v. og forslag til lov om ændring af lov om skattemæssig opgørelse af varelagre m. v.*

De to lovforslag må ses som et led i den produktionsvenlige politik, som regeringen ønsker gennemført. I statsministerens tiltrædelseserklæring i folketinget den 6. februar 1968 blev det omtalt, at regeringen ønsker at give erhvervene de bedst mulige betingelser for at tilpasse sig skiftende ydre vilkår, gennemføre prissænkende rationaliseringer og oprette nye arbejdspladser. Statsministeren nævnte også, at en forbedring af afskrivningsreglerne er et af de midler, regeringen ønsker bragt i anvendelse for at nå dette mål.

Den mest omfattende af de foreslåede ændringer i afskrivningsloven angår reglerne om afskrivning på bygninger og særlige installationer i bygninger. På grundlag af en flertalsindstilling fra det afskrivningsudvalg, der er nedsat under finansministeriet, stilles der i lovforslagets § 1, nr. 8, forslag om en gennemgribende ændring af hele lovens afsnit IV.

De foreslåede ændringer angår dels området for bygningsafskrivningerne, dels afskrivningsmetoden og endelig reglerne om den skattemæssige behandling af fortjeneste og tab ved afhændelse eller nedrivning af bygninger.

Området for bygningsafskrivningerne er efter de gældende regler afgrænset på den måde, at der kun kan afskrives på en bygning, når den er udsat for et sådant fysisk slid, at værdien ikke kan opretholdes ved normal vedligeholdelse. En grænse, der alene drages ud fra kriteriet fysisk slid og forringelse, må imidlertid anses for at være for snæver under nutidens forhold, hvor en række erhvervsbygninger er udsat for værdiforringelse på grund af teknisk-økonomisk